

Elakadt reformok a rádióban címmel közöltünk interjút Mihancsik Zsófiával (december 19.) Erre reagált Stefka István (december 30.). Cikkére Eörsi István küldött véleményt.

Nem kívánok érdemben hozzászólni a vitához, mely Mihancsik Zsófia és Stefka István között zajlik a rádiózás szabadságának tárgykörében.

Mihancsik azt állítja, hogy a Gombár Csaba leváltását kórusban követelő hangokat karmesteri szándék vezényli, és e szándék arra irányul, hogy a kormány befolyása növekedjen, a disszonáns kritikái hangok pedig szoruljanak háttérbe a Magyar Rádióban. Stefka ezt úgy értelmezi, hogy Mihancsik szerint „Egy nemzeti média minden másra jó lehet, csak a kormány véleményének, törekvéseinek ismertetésére, netán támogatására nem. (Magyar Hírlap, 1991. december 30.) Aszkétikus elszántsággal nem nyilvánítok véleményt. Tudomásul veszem azt is, amit Stefka önmagáról vall: „Nem az MDF szekerét tolom, csupán a kormány pozitív tö-

Kanföleány

rekvéseit támogatom. És nem válogatás nélkül.” Nem értem persze, hogy a pozitív törekvéseket miért nem válogatás nélkül támogatja, ám ebbe is belenyugszom. Egy szuverén személyiség titkai kifürkészhetetlenek.

De nem nyugszom bele abba a hangnembe, amelyet Mihancsik Zsófiával szemben használ. Már a harmadik bekezdésben Mihancsik kisasszonynak nevezi, aztán kétszer Zsófiának, egyszer ráadásul Zsófikának is. Jó, hogy nem küldi kötényesen a konyhába, nem parancsol a kezébe főzőkanalat, és nem dördül rá: „Az asszony verve jó!” Valakinek gunyorosan a női mivoltára hivatkozni politikai vitában, ellenséges hangnemű cikkben olyan indulatról tanúskodik, amelyet a kisebbségekkel szemben szokott szabadjára engedni a többség büszke képviselője. A mi patriarchális-provinciális közéletünkben a „nő” éppúgy alacsonyabbrendű kisebbséget jelöl, mint a „cigány”, a „zsidó” vagy a „buzi”.

Aztán: „Nem csoda, ha Rózsa T. Endre alelnökségének nem örülne Mihancsik Zsófia, hiszen az alelnökjelölt őt »vékonyka tehetségűnek« minősítette. Még szerencse, hogy Szénási Sándor önzetlenül megvédte.” Micsoda alpári harcmodor! Először is: vagyunk még néhányan az országban, akik nem örülnének Rózsa T. alelnökségének, noha bennünket, többieket — legalábbis a nyilvánosság előtt — sehogyan sem minősített. Másodszor is: miféle orákulum Rózsa T. Endre, hogy fennsőbbségesen minősíthetné bárkinek a tehetségét? Stefka csak azért hivatkozik rá mint tekintélyre, hogy becsmépszhesse cikkébe a Mihancsikot diffamáló idézetkét. Harmadszor is: hogyan értsük, hogy Szénási Sándor „önzetlenül” védte meg kolléganőjét? Az „önzetlenül” ebben a szövegösszefüggésben azt jelenti, hogy önzőn. Miféle érdekösszefonódásra óhajtja ezzel felhívni a Magyar Hírlap olvasótáborának figyelmét, Stefka Pityu úrfi?

Eörsi István